

РЕШЕНИЕ

№ 31463

гр. София, 26.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 04.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **7097** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ). Производството по делото е образувано по жалба от „Конти“ ЕООД, със седалище в [населено място], чрез адв. Г., срещу решение № 000030-2551 от 31.03.2025г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявление за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ, изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР на ЗДРБ за 2024г. в размер на 53750лв.

Жалбоподателят твърди, че след като лицензът му е прекратен, за периода от прекратяването до края на валидността му, таксата, платена на основание §22, ал.1 от ПЗР на КЗДБ на РБ за 2024г., подлежи на възстановяване. В противен случай би било налице неоснователно обогатяване. По аргумент от разпоредбата на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. поддържа, че предпоставка за дължимостта на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е наличието на действащ лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, доколкото е предвидено таксата да се преизчислява пропорционално за времето през което търговецът ще извършва лицензионната дейност след 01.01.2024г. и съответно НАП ще осъществява надзорните си правомощия, установени в закона. Изтъква, че към процесния случай е неотнوسима и неприложима разпоредбата на ал.2 на чл.30 ЗХ, посочена от ответника като правно основание за постановяване на процесния отказ. Твърди, че оспорваният акт е издаден и в несъответствие с целта на закона, тъй като след прекратяване действието на лиценза вече няма услуга, за предоставянето на която да се дължи такса. Смята, че е извън правната и житейска логика да се дължи заплащане на такса, за да се поддържа нещо, което не съществува. Моли съдът на основание чл.150, ал.2 от Конституцията на Република България да сезира Конституционния съд за противоконституционност на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. Моли съда

да отмени Решение № 000030-2551 от 31.03.2025г. и да осъди ответника да му възстановени сторените разноски по водене на делото. С молба от 03.09.2025г. поддържа жалбата, представя списък за разноските с доказателства за плащането им. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение на ответника.

Ответникът – изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. В писмено становище от 23.04.2025г. и чрез процесуалния си представител поддържа, че Решение № 000030-2551 от 31.03.2025г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. По същество претендира, че предсрочното прекратяване на лиценз за организиране на хазартни игри, не е основание за отпадане на задължението по чл.30, ал.6 ЗХ. Смята, че липсата на изричен законов регламент изключва възможността за частично възстановяване на вече платената такса за поддържане на лиценз, изчислена по реда на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евантуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че на 17.02.2023г. жалбоподателят е сезирал изпълнителният директор на НАП с искане за издаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 10 години в игрална зала с адрес в [населено място], [улица]. С Решение №000030-4278/23.05.2023г. изпълнителният директор на НАП е издал на „Конти“ ЕООД лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 (десет) години за игрална зала с посочения адрес на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл. 17, ал.1, т.1 и 4 от ЗХ. Няма спор по делото, че дружеството е подало пред НАП декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл.30 ЗХ и на основание §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. е внесло еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 66250 лева за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024г. Това обстоятелство се установява и с приетото по делото платежно нареждане от 27.02.2024г.

С Решение за прекратяване на лиценз по чл.35, ал.1, т.4 ЗХ с №000030-10728/09.10.2024г. изпълнителният директор на НАП е прекратил издаден лиценз на „Конти“ ЕООД за организиране на хазартни игри в игрална зала с адрес: С., [улица], по подадено от дружеството заявление с вх. №26-К-1726/12.09.2024г.

На 23.12.2024г. дружеството е сезирало изпълнителния директор на НАП с искане да му бъде възстановена сума в размер на 53750 лв. за остатъкът от 43 мес. след прекратяване на лиценза по 1250лв. на месец, тъй като се явява недължимо платена поради предсрочното прекратяване на лиценза. Производството е приключило с постановяване на оспорваното решение, връчено на жалбоподателя на 01.04.2025г. Жалбата срещу него е подадена на 15.04.2025г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.28 ЗХ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение № 000030-2551 от 31.03.2025г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му. В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния

директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл.17, ал.1. Съгласно т.16 на цитираната норма изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т.1 – т.15), предвидени в нормативен акт. Нормата на чл.7, ал.1 от Закона за държавните такси (ЗДТ) определя, че контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съдът намира обаче, че процесното решение страда от порока материална незаконосъобразност. Съгласно чл.30, ал.1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет (МС) по предложение на министъра на финансите. В ал.6 на чл.30 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр.108/2023г., в сила от 01.01.2024г.) изрично е предвидено, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150000 лева когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. С нормата на §22 ПЗР ЗДБ-2024г. е установено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г. (каквото е настоящият случай) също дължат таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, но в размер, определен по посочената формула: $A = B:C \times D$, където: А е дължимата такса; В е таксата по чл.30, ал.6 ЗХ; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г. Указано е в ал.2 на §22, че когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024г. при условията и по реда на чл.92 ЗХ (§22, ал.3). В съответствие с регламента на §22 ПЗР ЗДБ-2024г. „Конти“ ЕООД е декларирало и внесло на 27.02.2024г. еднократна такса за поддържане на лиценз в размер на 66250 лева, за 53 месеца, считано от

01.01.2024г. до 07.06.2028г., когато изтича срока на издадения лиценз.

Съдът приема обаче, че след прекратяване на лиценза на 09.10.2024г. с Решение №000030-10728 на изпълнителния директор на НАП, вече платената еднократна такса за поддържането му за оставащия период до 07.06.2028г. - 43 месеца, е недължима по смисъла на чл.46 ЗДТ и подлежи на възстановяване в размер на 53 750 лева. Този извод съдът обосновава по аргумент от приложимите норми на чл.30, ал.6 ЗХ и §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г. Таксата по чл.30, ал.6 е предвидена за поддържане на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Следователно основание за дължимостта ѝ е наличие на действащ лиценз. В случай, че лицензът бъде предсрочно прекратен на някое от основанията посочени в чл.35, ал.1, т.3 – т.5, отпада и основанието за плащане на таксата за периода, в който субектът няма право и няма да извършва дейността, за която е издаден лиценз и съответно за изпълнителния директор на НАП като орган осъществяващ държавния надзор в областта на хазарта, отпада задължението за изпълнение на дейностите по поддържане на лиценза. Такъв извод следва и от нормата на §22, ал.1 ПЗР ЗДБ-2024г., която изрично обвързва размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени преди 01.01.2024г.

При това незаконосъобразен е изводът на административния орган, обоснован в мотивите на оспорвания акт, че след заплащане на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия срок на издадения лиценз. Напротив, с прекратяване на лиценза с нарочен акт по чл.35, ал.1, т.4 ЗХ, се отнема и правото на организатора на хазартни игри да осъществява дейността и съответно отпада задължението на изпълнителния директор на НАП да извършва дейностите по поддържане на лиценза, за които се дължи заплащането на еднократна такса по чл.30, ал.6 ЗХ.

Незаконосъобразен и в противоречие с нормата на чл.46 от Закона за нормативните актове (ЗНА) е и изводът на административния орган за приложимост по аналогия на разпоредбата на чл.30, ал.2 ЗХ, която изрично предвижда, че платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Нормата на чл.30, ал.2 въвежда изключение от общото правило и посочва изрично и изчерпателно основанията при които платените държавни такси са невъзстановими. Първата хипотеза е приложима, когато искането (документите) е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл.20, ал.1, т.3 ЗХ законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ., прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл.30, ал.2 ЗХ не подлежат на възстановяване само държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не тези за поддържане на прекратени лицензи.

Що се отнася до искането на жалбоподателя за сезиране на КС, съдът намира същото за неоснователно. Таксите и техните размери са установени със закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 вр. ал.2 от Конституцията на Република България. Дали с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда е въпрос на целесъобразност на конкретното законодателно решение, но не и на незаконоустановеност на въпросната такса.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че след прекратяване на лиценза на жалбоподателя на 09.10.2024г., таксата по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 53750 лева за остатъка от

срока до 07.06.2028г., е недължимо платена и следва да бъде възстановена на жалбоподателя, на основание чл.46 ЗДТ. Като е достигнал до обратния извод ответникът е постановил един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно своевременно направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 25.01.2024г. по дело С-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд (СРС), въведеният с разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК праг на разноските за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния, определен в Наредба №1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа (загл. изм. ДВ, бр.14/2025г.) следва да се смята за ограничение на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на чл.101, §1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Посоченото разрешение означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от минималните размери на адвокатското възнаграждение, посочени в Наредба №1/2004г. Същият критерий е установен и в Определение №50015/16.02.2024г. по търг. дело №1908/2022г. на ВКС, I Търговско отделение, в което се приема, че посочените в Наредба №1/2004г. размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в Наредбата за заплащане на правната помощ (НЗПП), подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. В случая предметът на делото не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, разглеждането на делото е приключило в едно съдебно заседание. Посочените обстоятелства, които са от значение за справедливия и обоснован размер на адвокатското възнаграждение по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), аргументира редуциране на размера на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение под определения минимум, установен в чл.8, ал.1 във връзка с чл.7, ал.2, т. 4 от Наредба №1/2004г. Поради това и на основание чл.78, ал.5 ГПК съдът присъжда на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 41^{-ви} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение № 000030-2551 от 31.03.2025г. на изпълнителния директор на НАП на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по искане с вх. № 26-К-2173/23.12.2024г., съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния

директор, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на „Конти“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 3050 лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: